

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobkyně: **J. T.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou, se sídlem Praha 8, Křížíkova 16, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Praha 5, Křížová 25, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 3 Cad 28/2004 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyně Mgr. Bohdaně Hejdukové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 325 Kč, která jí bude vyplacena Nejvyšším správním soudem, a to do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové **se přiznává** částkou 650 Kč, která bude vyplacena advokátce Mgr. Bohdaně Hejdukové ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 3 Cad 28/2004 - 17, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 2. 2004, č. x. Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost žalobkyně o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek § 38 zákona č. 155/1995 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s odůvodněním, že podle posudku lékařky PSSZ (Pražské správy sociálního zabezpečení) v Praze 8 ze dne 11. 2. 2004 není žalobkyně plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu

poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 35 % a k přiznání plného invalidního důchodu je třeba tohoto poklesu nejméně o 66 %.

Z odůvodnění napadeného rozsudku, a stejně tak z obsahu spisu, vyplývá, že městský soud si vyžádal k posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a její dochované pracovní schopnosti posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen MPSV ČR) pro Prahu, která posudek podala dne 21. 7. 2004. V posudkovém závěru uvedeného posudku posudková komise označila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně onemocnění obou kolenních kloubů s těžkým postižením dvou nosných kloubů. Toto postižení zařadila do kapitoly XV., oddílu A, položky 1, písm. c/ příl. č. 2 k vyhl. č. 284/2005 Sb., v platném znění, kde míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je stanovena 40 – 50 %. Posudková komise uvedla, že nález progreduje, stejně jako soustavně neléčená obezita, a proto, s přihlédnutím k této obezitě a původní profesi žalobkyně – prodavačky, zvolila horní hranici uvedeného rozpětí, tj. 50 %. Městský soud v Praze uzavřel, že pokud pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně dosahuje pouze ve výši 50% a nedosahuje potřebných 66 % k přiznání plného invalidního důchodu podle § 39 odst. 1 písm. a/ zákona, nezbývá než žalobu zamítnout.

Stěžovatelka v kasační stížnosti, ze dne 30. 9. 2004, namítla, že nesouhlasí a neztotožňuje se se stanoveným poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze ve výši 50 % a žádá o objektivní posouzení procentuální vyjádření jejího zdravotního stavu. Uvedla, že její zdravotní stav dlouhodobě progreduje a bez zdařilých operací není naděje na jeho zlepšení. Vzhledem k její nepohyblivosti stoupá obezita. Závěrem žádá o přezkoumání rozhodnutí posudkové komise v posouzení jejího zdravotního stavu a o vydání rozhodnutí o splnění podmínek § 39 zákona o důchodovém pojištění pro přiznání plného invalidního důchodu.

Stěžovatelka podala kasační stížnost, aniž by byla zastoupena advokátem, proto ji Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 12. 2004, č. j. 3 Cad 28/2004 – 28, po prokázání osobních a majetkových poměrů ustanovil zástupkyni pro řízení o kasační stížnosti, JUDr. Helenu Teissingovou, advokátku se sídlem v Praze 8, Křížkova 1.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 9. 3. 2005, podaném zástupkyní, stěžovatelka uvedla, že je přesvědčena, že obě rozhodnutí posudkových komisí (jak to, které bylo podkladem rozhodnutí žalovaného, tak to, které si vyžádal městský soud) vycházela z nedostatečného zjištění jejího zdravotního stavu, a nepřihlédla ani k předloženým lékařským zprávám, když nehodnotila všechny potíže, které stěžovatelka uváděla. O tom, že její zdravotní stav nebyl a není dobrý, svědčí podle jejího přesvědčení nesporně i ten fakt, že v lednu 2005 se musela podrobit akutní operaci – totální endoprotéze kolena pro výrazné bolesti a nemožnost chůze. Je přesvědčena o tom, že tento stav existoval i v době vydání napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí posudkové komise, z něhož žalovaný vycházel. Z těchto důvodů má za to, že veškerá správní rozhodnutí byla vydána nesprávně a to v rozporu s faktickým zdravotním stavem, takže jsou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) splněny podmínky pro podání kasační stížnosti.

Závěrem stěžovatelka opakovaně navrhuje, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření sdělila, že s vzhledem k tomu, že nárok stěžovatelky na plný invalidní důchod závisí na posouzení jejího zdravotního stavu, a ani po přezkoumání Posudkovou komisí MPSV České republiky pro Prahu nebyla stěžovatelka shledána plně invalidní, se k tomuto odbornému posouzení nemůže vyjádřit nejen z důvodu nepřislusnosti, ale i pro nedostatek odborné způsobilosti.

Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné nebo že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti výslovně uvádí, že uvedený rozsudek napadá z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když namítá, že veškerá správní rozhodnutí byla vydána nesprávně a v rozporu s jejím faktickým zdravotním stavem.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Pokud stěžovatelka namítá, že její zdravotní stav je natolik vážný, že má právo na plný invalidní důchod, potom - při z tohoto konstatování dovoditelném nesouhlasu stěžovatelky s posudkovými závěry - je nutno vyvodit, že stěžovatelka ve svém konkrétním případě fakticky uplatňuje jednak důvod, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a dále důvod, že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tyto důvodně vytykané vady měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

K této námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že skutkovou podstatou věci v řízení o plný invalidní důchod je nepříznivý zdravotní stav posuzovaného pojištěnce, včetně stanovení základní příčiny tohoto stavu, a nepříznivým zdravotním stavem vyvolaná míra poklesu jeho schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Z podmínek nároku na plný invalidní důchod, stanovených § 39 zákona o důchodovém pojištění, bylo v dané věci sporné, zda se stěžovatelka stala plně invalidní. Pojištěnec je podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %, nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jakož i okruh zdravotních postižení umožňujících soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška

č. 284/1995 Sb. (§ 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění), včetně příloh k této vyhlášce č. 2 a 3. Pro stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti jsou v příloze č. 2 citované vyhlášky uvedeny příslušné procentní míry podle druhů zdravotního postižení; pro stanovení této procentní míry je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, je-li těchto zdravotních postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu se nescítají. V takovém případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení (§ 6 odst. 2, 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb.).

V řízení o dávku důchodového pojištění posuzuje plnou nebo částečnou invaliditu lékař okresní správy sociálního zabezpečení (§ 8 odst. 1 písm. a/ zák. č. 582/1995 Sb.), pro účely přezkumného řízení soudního je tato pravomoc svěřena Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje posudkové komise (§ 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb.).

Z citovaných ustanovení je zřejmé, jakým způsobem a v jakém rozsahu byla žalovaná povinna zkoumat v případě žádosti o plný invalidní důchod stěžovatelky skutečný stav věci, přičemž pro soud je v následném přezkumném řízení soudním rozhodujícím důkazem v řízení o dávce důchodového pojištění podmíněně nepříznivým zdravotním stavem především posudek posudkové komise MPSV, pokud z hlediska své úplnosti a přesvědčivosti odpovídá významu zákonem na něj kladenému.

Dle Nejvyššího správní soudu nelze mít za to, že by skutkový stav, z něhož správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, tedy zejména závěr o zdravotním stavu stěžovatelky, neměl oporu ve spisech. Jak správní orgán, tak následně městský soud v řízení o žalobě podrobily zdravotní stav stěžovatelky řádnému zkoumání za účelem zjištění, v jaké míře a z jaké příčiny její schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla. Posudek lékařky PSSZ v Praze 8 ze dne 11. 2. 2004, na jehož základě rozhodovala žalovaná i posudek PK MPSV ze dne 21. 7. 2004, vycházejí z doložených lékařských nálezů a vlastního vyšetření při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky přímo v komisi.

Oba posudky byly podány v souladu s příslušnými právními předpisy (zejm. § 4 odst. 2, § 8 odst. 8 věta druhá, § 8 odst. 9, § 8 odst. 10 zákona č. 582/1991 Sb., § 1 a násl. vyhl. č. 182/1991 Sb., § 1 a násl. vyhl. č. 152/1998 Sb., a z obou posudků vyplývá, že stěžovatelka trpí oboustrannou gonartrozou II – III. stupně, výraznější vlevo.

Posudek lékařky PSSZ v Praze 8 ze dne 11. 2. 2004 vycházel z ortopedických nálezů MUDr. H. z O. k. F. N B. ze dne 16. 6. 2003 a 8. 12. 2003. Na jejich základě si posudková lékařka vyžádala doplnění ortopedického vyšetření s objektivním nálezem a uvedením rozsahu pohybů na kloubech dolních končetin. Ve zprávě o doplňujícím vyšetření ze dne 2. 2. 2004, které provedl opět MUDr. H., bylo uvedeno, že při hlavní diagnóze Gonarthrosis bilat je u levého kolenního kloubu artrotická defigurace, pohyb S 0-0-100, krajní pohyb bolestivý, postranní vazy pevné. Vzhledem k „ASK“ nálezu byl doporučen zatím konzervativní postup, při progresi nálezu ev. totální endoprotéza. Posudková lékařka zdravotní postižení stěžovatelky zhodnotila jako funkční postižení levého kolenního kloubu a stav po fraktuře bérce v roce 1991, a podřadila je zdravotnímu postižení uvedenému v příloze 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., v kap. XV., odd. H., pol. 54, písm. c), v jehož důsledku poklesla stěžovatelčina schopnost SVČ o 30 % a tuto hodnotu navýšila dle § 6 odst. 4 téže vyhlášky o

5 % vzhledem k profesi posuzované, takže celkový pokles SVČ činí 35 %. Posudková lékařka uzavřela, že stěžovatelka není plně invalidní, je nadále částečně invalidní od 16. 4. 1993.

Posudek Posudkové komise MPSV ČR pro Prahu ze dne 21. 7. 2004, který si vyžádal Městský soud v Praze, byl vypracován na podkladě posudkového spisu LPS PSSZ Praha 8, donesených rtg snímků a lékařských nálezů ze dne 19. 4. 2004 a 19. 7. 2004, a vlastního zjištění PK MPSV. V posudkovém závěru posudková komise označila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně onemocnění obou kolenních kloubů s těžkým postižením dvou nosných kloubů. Toto postižení zařadila do kapitoly XV., oddílu A, položky 1, písm. c/ příl. č. 2 k vyhl. č. 284/2005 Sb., v platném znění, kde míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je stanovena 40 – 50 %. Je zřejmé, že nález progreduje, stejně jako soustavně neléčená obezita. Posudková komise proto, i s přihlédnutím k této obezitě a původní profesi žalobkyně – prodavačky, zvolila horní hranici uvedeného rozpětí, tj. 50 %. Současně posudková komise uvedla, že stejně, jako při jejím předchozím posouzení zdravotního postižení stěžovatelky v r. 2003, považuje za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu artritické postižení kolenních kloubů, nikoliv stav po odstranění části menisku. Městský soud v Praze uzavřel, že pokud schopnost soustavné výdělečné činnosti žalobkyně dosahuje poklesu pouze ve výši 50 % a nedosahuje potřebných 66 % k přiznání plného invalidního důchodu podle § 39 odst. 1 písm. a/ zákona, musel žalobu zamítnout.

Námítkám stěžovatelky, že rozhodnutí posudkové komise vycházelo z nedostatečného zjištění zdravotního stavu, když komise nepřihlédla ani k předloženým lékařským zprávám, a nehodnotila všechny potíže, které stěžovatelka uváděla, nelze přisvědčit. Již posudek lékařky PSSZ v Praze 8 ze dne 11. 2. 2004 vycházel z ortopedických nálezů MUDr. H. z O. k. F. N. B. ze dne 16. 6. 2003 a 8. 12. 2003, z vlastního zjištění při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky a ze zprávy o doplňujícím ortopedickém vyšetření ze dne 2. 2. 2004. Při vyšetření posudkovou lékařkou bylo zjištěno a zohledněno, že stěžovatelka má problémy s kolenními klouby, levé koleno je problematické od roku 1996, prodělala ASK (atroskopickou) operaci 1. 7. 2002, kdy byl upraven meniskus, obtíže s tímto kloubem přetrvávají, pravý kolenní kloub ji bolí od září 2003. Dále stěžovatelka uváděla bolesti na předních stranách bérců pod kolena. Je v pravidelné kontrole ortopedie F.N. B.. Posudek Posudkové komise MPSV ČR pro Prahu ze dne 21. 7. 2004, který si vyžádal Městský soud v Praze, byl vypracován na podkladě téhož posudkového spisu LPS PSSZ Praha 8, stěžovatelkou předložených donesených rtg snímků a lékařských nálezů, a vlastního zjištění přímo v komisi. Při vyšetření byla zjištěna nadváha visceriálního typu, prohloubená varozita kolenních kloubů, kulhání na obě kolena, levý bérec ve výraznější varozitě než pravý, kyčelní klouby nebolestivé, u páteře výraznější hrudní kyfoza. Z přinesených snímků byla shledána těžká artroza kolenních kloubů s chondolýzou chrupavek, zánikem prakticky mediálních kloubních štěrbin, na laterální straně kloubní štěrbin výrazně zúžené, v okrajích ještě zachované. V interním nálezu dominuje obezita. V posudkovém závěru je výslovně uvedeno, že je zřejmé, že nález progreduje, stejně jako soustavně neléčená obezita.

Z posudku se vyplývá, že stěžovatelka trpí oboustrannou gonartrozou II – III, výraznější vlevo, a je po operaci menisku. Posudková komise přitom hodnotila všechny potíže, které stěžovatelka uváděla. Nejvyšší správní soud proto považuje zjištění a posouzení zdravotního stavu stěžovatelky učiněné v řízení před žalovaným správním orgánem a dále doplněné a upřesněné v řízení před Městským soudem v Praze za úplné a přesvědčivé.

Pokud jde o stěžovatelčinu námitku, že dokladem jejího špatného zdravotního stavu je i ten fakt, že v lednu 2005 se musela podrobit akutní operaci – totální endoprotéze kolena pro výrazné bolesti a nemožnost chůze, přičemž je přesvědčena o tom, že tento stav existoval i v době vydání napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí posudkové komise, z něhož žalovaný vycházel, Nejvyšší správní soud s ní rovněž nemůže souhlasit. Posudek lékařky PSSZ v Praze 8 ze dne 11. 2. 2004 hodnotil zdravotní stav stěžovatelky k datu jeho posouzení, posudek Posudkové komise MPSV ČR pro Prahu ze dne 21. 7. 2004 hodnotil zdravotní stav stěžovatelky k datu vydání napadeného rozhodnutí, neboť v přezkumném řízení soudním je pro soud rozhodující skutkový a právní stav zjištěný právě k tomuto datu. Oba dva tyto posudky nevykloučily do budoucna progresi stěžovatelčina zdravotního postižení. Skutečnost, že se stěžovatelka musela v lednu 2005 podrobit operaci kolena tak spíše souvisí s předpokládanou progresí intenzity a projevu jejích zdravotních potíží, a nikoliv s tím, že by její zdravotní postižení bylo předmětnými posudky v rozhodné době nesprávně posouzeno.

Stěžovatelka tedy, spíše než s namítaným nesprávným diagnostikováním jejího zdravotního postižení, nesouhlasí s tím, že její rozhodující onemocnění není hodnoceno takovým poklesem schopnosti soustavné výdělečné činnosti, aby zakládalo plnou invaliditu. K takové námitce lze pouze poukázat na již výše citované ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, dle kterého *způsob posouzení a procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví prováděcí předpis, kterým je vyhláška č. 284/1995 Sb.* Posudkové orgány tedy postupovaly v souladu se zákonem, když zdravotní postižení stěžovatelky hodnotily dle citované vyhlášky; v rámci současné zákonné úpravy neměly jinou možnost. Městský soud v Praze pak při ověření či přezkoumání závěrů posudku lékařky PSSZ v Praze 8, a dále pak posudku PK MPSV, z této vyhlášky a jejích příloh rovněž vycházel.

Řízení ve správním soudnictví před Městským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem má přezkumný charakter. Městský soud se v rozsahu žalobních námitek vyjadřuje k tomu, zda v době rozhodování správního orgánu byly splněny podmínky řízení, zjištěny všechny potřebné skutečnosti a odpovídajícím způsobem vyhodnoceny dle tehdy platného práva, Nejvyšší správní soud pak v mezích důvodů kasační stížnosti hodnotí, zda městský soud přezkum provedl řádně. Pokud nastane po vydání rozhodnutí správního orgánu nová skutečnost, která má vliv na skutečný stav věci, pak k ní správní orgán přihlédne v případném novém řízení, ale nemůže to být důvod pro vyslovení nezákonnosti (či vady řízení) ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy nemohl provádět důkazy za účelem zjištění nových skutečností, které neexistovaly v době rozhodnutí správního orgánu, a proto také nemohl přihlížet k lékařským nálezům a zprávám o zdravotním stavu stěžovatelky z doby po datu vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Pokud se zdravotní stav stěžovatelky podstatně změnil, pak musí stěžovatelka požádat o jeho posouzení v novém správním řízení o přiznání požadované dávky důchodového pojištění.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 8. 2004, č. j. 3 Cad 28/2004 - 17, tedy netrpí stěžovatelkou dovozovanými nedostatky dle ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů kasační stížnosti bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť stěžovatelka nebyla ve věci úspěšná a správní orgán nemá na jejich náhradu právo ze zákona (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla k její žádosti ustanovena Městským soudem v Praze pro řízení o kasační stížnosti advokátka JUDr. Helena Teissingová, se sídlem Praha 8, Křížkova 1. Hotové výdaje a odměnu advokáta za zastupování platí stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Podle obsahu spisu náleží ustanovené advokátce odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 650 Kč, tedy ve výši, v níž odměnu účtovala dne 1. 8. 2005. Celková částka sestává z odměny za dva úkony po 250 Kč (převzetí zastoupení, sepis doplnění kasační stížnosti) podle §§ 7, 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., k čemuž je nutno přiznat režijní paušál 2 x 75 Kč. V průběhu řízení bylo však zjištěno, že advokátka JUDr. Helena Teissingová dne 18. 12. 2005 zemřela. Česká advokátní komora ještě v době její nemoci ustanovila její zástupkyní podle § 27 odst. 1 zákona č. 85/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů Mgr. Bohdanu Hejdukovou, neboť u JUDr. Teissingové byla dána ze zdravotních důvodů překážka výkonu advokacie. Podle § 27 odst. 2 uvedeného zákona, nedohodne-li se zástupce advokáta určený komorou s klientem do jednoho měsíce ode dne vyrozumění o zastupování jinak, nebo neučiní-li jiné opatření v téže lhůtě, přecházejí na zástupce ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti zastupovaného advokáta, což platí i v případě, kdy byl vztah mezi klientem a advokátem založen ustanovením podle zvláštních předpisů, tedy i ustanovením soudem, jak je tomu v dané věci. Advokátní komora tento přechod práv a povinností na žádost zástupce osvědčí. Advokátka Mgr. Bohdana Hejduková nedala najevo, že by se ve smyslu § 27 odst. 1 citovaného zákona dohodla s klientem jinak. Přešla na ni tudíž ve vztahu ke klientovi práva a povinnosti původní zástupkyně. Zastupovalo-li účastníka v řízení postupně více advokátů, je platebním místem ten advokát, který účastníka zastupoval jako poslední. Proto přiznaná odměna bude soudem vyplacena Mgr. Bohdaně Hejdukové. Náleží jí též odměna za 1 úkon v této věci (příprava a převzetí zastoupení) podle §§ 7, 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu a náhrada hotových výdajů (režijní paušál) ve výši 75 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

